

Týden radosti s MDŽ

V **pondělí** jsme šli kolem vývěsky u obchodu. Já jsem čichal, co je nového (to je moje práce), když tu se Boženka se najednou zastavila jako přikovaná. Ukázala prstem na plakát: Oslava svátku žen! Oči se jí rozsvítily a začala vzpomínat. „Emilku, my jsme to slavili v práci! Vždycky karafiát... a bonboniéra. A vedoucí měl proslov, který byl delší než naše přestávka.“ Trochu se u toho smála a trochu se zasnila. Já jsem tomu proslovu nerozuměl, ale karafiát a bonboniéra zněly jako něco, co se Boženke líbí.

V **úterý** se Boženka rozhodla, že se bude vzpomínat. V květinářství vybrala karafiáty - pěkně červené, slavnostní. Doma je dala do broušené vázy a postavila doprostřed stolu. A odpoledne ještě přikoupila bonboniéru. Také skončila na stole. Boženka mi ji ukázala a řekla: „Čokoláda není pro tebe, Emilku, pejsci ji nemůžou.“ Já to vím, ale udělal jsem ty své psí oči - a vyžebal jsem piškot. Spravedlnost existuje. Dostal jsem dva.

Ve **středu** jsme šli kolem školky a paní učitelka nás pozvala dovnitř. Děti zrovna nacvičovaly vystoupení ke svátku žen. Malé hlásky, básničky, písničky... Boženka tleskala tak nadšeně, že jí radostí poskakovaly ruce. A já? Já vrtěl ocáskem, až jsem málem odfoukl jednu papírovou kytičku. Děti mě hladily ze všech stran. Já se tvářil skromně, ale uvnitř jsem byl nafouklý jako polštářek na gauči - protože když vás hladí tolik dětí, jste prostě někdo.

Ve **čtvrtek** jsme šli kolem školky znovu. Paní učitelka nás zahlédla oknem a vyběhla ven. V ruce měla dvě přáníčka. Jedno pro Boženku a - představte si - jedno i pro mě! „Aby to Emilovi nebylo líto,“ usmála se. Boženka otevřela to moje a četla nahlas, že jsem hodný pejsek. A byl tam obrázek, který mě připomínal... no, možná trochu černý obláček s nožičkami, ale komu to vadí, že? Já jsem se radostí zatočil dokola, aby všichni viděli, že jsem šťastný pes.

V **pátek** Boženka vzala bonboniéru, kterou ještě ani neotevřela, a nesli jsme ji do školky učitelkám. „Já neumím udělat tak krásné přáníčko,“ řekla, „tak aspoň dárek.“ Učitelky měly radost. A já taky. Mně stačilo, že tam jsem a že se na mě všichni usmívají a hladí mě po zádech a pod krkem.

V **sobotu** přišla vnučata a pravnoučátka. Celý byt se najednou naplnil smíchem, bundami a „babi!“ - a na stole sed nakupila další přáníčka pro Boženku. Byla dojatá. Já jsem se díval, jestli někdo náhodou nepřinesl přáníčko i mně. Nepřinesl. Chvilku jsem byl takový... jako když vám spadne piškot pod skříň. Pak jsem si ale vzpomněl, že jsem vlastně už jedno dostal. I s mým obrázkem. A svět byl zase v pořádku.

V **neděli** jsme si s Boženkou sedli a prohlíželi si přáníčka z celého týdne. Boženka se usmívala. Občas si popletla, od koho které je, ale to není důležité. Položil jsem jí hlavu do klína a vrtěl ocáskem jen tak, potichu. Protože důležité je to, že jsme spolu. A že umíme mít takovou radost z papírových přáníček - i když se nám občas plete, který je den.